

SVESNO MENJANJE TOKA VREMENA - VEČNA SADAŠNJOST SVEČOVEKA

Vreme predstavlja i subjekt i objekt, i čulo i čulni materijal, i razum i intuiciju, i odsustvo i prisustvo, i nulu i beskonačnost, i prvo i poslednje, i beskraj sam; na Vreme se upravo odnosi Isusovo biblijsko „jesam“. „Jesam“ kaže Vreme.

1) Ajnštajn je doveo u neraskidivu ali ipak dvomanifestnu vezu „vreme“ i „prostor“ — (prostorno-vremenski događaji), čime je i vreme i prostor sveo na „Izraze nečeg trećeg i nepoznatog“ (znaci navoda — V. A.), jer tako funkcioniše ljudski um. Da je prevaljivanje prostora u funkciji vremena, to nije ništa novo, to je preuzeto od Njutna. Zenon već ne bi delio isto stanovište. Zenon je danas bitniji mislilac od Njutna i Ajnštajna, jer je svojim briljantnim aporijama „strela leti ka cilju i nikad ne može stići jer uvek prevaljuje polovinu polovine prostora koji prevaljuje“ i na isti kalup „Ahil i kornjača“, pokazao da je čovekov proces saznavanja o Vremenu takođe kontrolisan postojanjem vremena, te tako: a) kad apstrahujemo vreme iz mišljenja, mišljenje se nađe u čorsokaku, ali ne znamo zašto, budući da apstrahovanjem vremena iz mišljenja ne postizemo apstrahovanje vremena iz proticanja, stoga bi

de facto izostavljanje operisanja vremenom u mišljenju, kako je to Zenon učinio, bilo samo skraćivanje obe strane jednačine bez suviška „na strani jednačine koja predstavlja zbivanja u objektu”. Objasniću: Subjekt ispituje objekt. I za subjekt i za objekt protiče isto vreme. Ukoliko se u mišljenju subjekta o objektu pojavi vreme, to je takozvano „*drugo vreme*”, ono koje protiče u našoj svesti u obliku simbola. Uvođenjem vremena u mišljenje o objektu, mi mu pripisujemo redundancu, to jest božanska svojstva. Onoga momenta kada u mišljenje uvedemo vančulnu kategoriju (ili svečulnu ako više volite), mi zapravo uvodimo Boga, uvodimo nepoznato, postulat, magičnu formulu, i umesto ljudi znanja postajemo ljudi teologije, umesto subjekta postajemo instrument. U tom smislu Zenon je čist — nije uveo Vreme, dakle ostavio je po strani osnovni pokretački princip, onaj koji u nauci, kao u umetnosti Bog, sve rešava time što deluje, što stvara stanja, što menja stvarnost i čula, istovremeno dopuštajući čulima da primećuju to menjanje da bi se „ČUDILA”.

2) Maks Plank, čim je u formulu uveo Vreme, iako mu do smrti nije bilo jasno je li zračenje kontinualno ili kvantno — zapravo, on je verovao da je kontinualno, ali da je bilo tako, gde bi u kontinualnom zračenju bilo mesta za vreme? — čim je dakle kapitulirao, čim je priznao njemu samom nepojmljivu razliku između „kvanta energije” — nečega, i „prevaljenog prostora” — ničega, začas je formula počela da deluje. Da je ostao pri razumu, da nije priznao Boga, formula nikad ne bi delovala, kao što se i zna da pre njega, pomoću kontinualnog, niko nije uspeo da smisli simbole u odnosima (matematičkim) koji bi dejstvovali. Maltene ispada da onaj ko je rođen s mogućnošću da više izda svoju veru, ko ima talenat da nema stav, može zapravo da postigne stanje medijumstva, to jest da mu se otkrije formula. Setite se samo Budine i Isusove protivrečne etike. Bedna je Hristova neostvarena zapovest „Ne ubij!”, prema iskrenoj rečenici, koja se dovoljno krvavo odrazila u čovečanstvu delovanjem inkvizicije i progonima ranohrišćana: „Ja nisam došao na zemlju da donesem mir nego mač!” A Buda? On koji je tražio „izlaz iz tuge” ni jednog trenutka nije prihvatio svet onakav kakav je i čitavog života je tragao. Za čim? Gde je tražio „ono”? Zar to nije svuda? Zar nije mirno mogao ostati u svom dvorcu, sa svojom ženom i decom? Ne, nije mogao... I on je, grešnik, sebe smatrao izuzetnim...

Ovo što ste do sada pročitali, blisko je idealu automatskog teksta, ostaviću to neredigovanc,

---

onako kako se samo pojavilo, nesređeno, u komplikovanoj formi.¹⁾ Tek sad sam se ohladio i počeo i da razmišljam.

Nesistemska mišljenja, ili nepostulativna, neaksiomska bivstvovanja misli, pojavljuju se kao *objektivni realitet*, dajući joj time status stvari, implicirajući takođe: stvar je misao i misao je stvar. Ovo priprema duhovnu osnovu za svesno menjanje toka vremena. Uloga svesti nije da spozna sebe, ili pak okolni svet, već je njena uloga njeno postojanje. Pitanje „Nije li objektivnost samo vizija moguće varijante stvarnosti?“ ekvivalentno je pitanju „Nisam li ja neko drugi?“. Subjektivnošću svog dejstva, svest je nepobitno objektivna. Budući objektivna, svest deluje onako kako se sama iznutra menja, i to je ključ moći čoveka. Svest ima sposobnost da se samopreobražava, i kao što se može ogluveti, tako se može svesno uobličavati svest, svešću kao egzistencijom uspostaviti znak promene. Promene nema ako se izostavi stanovište, ali na žalost po one koji žude univerzalije, to stanovište mora uključivati i nepoznato, inače ne može biti delotvorno.

Kritička nauka i kritička umetnost su nemoguće, jer se kritika ne bavi sobom, te stoga ne može biti ni nauka ni umetnost. Ili nije u pitanju pojam „kritika“.

Ne verujem da vam ovo sad pišem!

Istina je samo neubedljivo formulisana laž...

Mišljenje je pola zdravlja.

Nije da mi ne vidimo atome posmatrajući parče drveta, nego ih ne vidimo u obliku poimanja koji iziskuje nivo za koji su naša čula prevashodno podešena.

Evo ideala rasprostiranja: brzina srazmerna udaljenosti... Najtačnije je saopštavanje uzajamnim delovanjem celim egzistencijama.

Istovremenost kao odsustvo vremena?

Bezvremeno prenošenje na daljinu uz uslov očuvanja starih emotivnih struktura. Besmrtnost je

---

¹⁾ *Komentar Lazara Stojanovića*: Srećom, vreme je takođe blisko idealu nereda: ne samo da sobom povećava nered svega postojećeg, nego i svaki uredan tok misli o sebi osuđuje na usamljenost i neshvatanje, svaki pokušaj razumevanja suočava s protivrečnostima. Uzaludni ljubavni trud ljudskog uma oko vremena ovde je (automatski?) postao povod da se nesređenom slikom slika nered, da se nejasno govori o nejasnostima, da se protivrečnim umovanjem dođe glave protivrečnom iskustvu. Utoliko, dok se ispod reda reči otkriva nered misli, osećanje vremena snažno je prisutno: klopka postavljena vremenu čitaoca delovala je vrlo uspešno.

konačna i definitivna kataklizma čovečanstva, faza njegovog nerazvijanja u kojoj se najzad obesmišljava svaka struktura, dakle, svaki smisao.

Kinestetički tekst.

Vreme je dimenzija dimenzija.³⁾

Jednodimenzionalni Kosmos je u granicama prirodne kreacije, a postavlja se pitanje postojanja prirode koja nije ni pozitivna, ni negativna, ni neutralna, rasprostrtosti takve celine koja nije totalitet u smislu beskonačnog.

Euklid nikada nije objasnio kako od bezdimenzionalnih tačaka nastaje dimenzija prave — dužina, on se ni u budućnosti ne bi upuštao u to objašnjenje, pošto nije bio teolog i nije htio da uvodi pojam vremena. U tome je i savršenstvo njegovih postulata — u njima nema suvišnog, nema Boga, nema Vremena...

Ako bismo uspeli da racionalno ovladamo verom, bili bismo svemoćni.

NAČELO SMRTI

Kad završi svoj linearni put u vremenu, umre, biće se povlači u njegovu dubinu. Duša je, da kažem, „besmrtna”. Smrt je delimični prelazak bića u potpuniji život u drugim dimenzijama.

Zakoni bića:

Prvi zakon prelaska bića iz linearnog u dubinsko vreme — iz života u smrt, tj. iz smrti u život: **BIĆE JE KONSTANTNO PRISUTNO U SVIM DIMENZIJAMA.** (Objašnjenje termina: biće nije ni duša ni telo, nego Vreme čija je osnova neproticanje a čije proticanje zavisi od smisla, od strukture. Neću ići dalje jer je sledeći korak teološki — formula koja deluje.)

³⁾ *Komentar Lazara Stojanovića:* Jer: 1) to dobro zvuči; 2) budućni nejasno, vreme je najzgodnije da se na njega nadoveže svako moguće nejasno, da se svako jedinstvo mislivih dimenzija odmakne u tom pravcu; 3) kao dimenzija, vreme nije samostalno određivo, niti se opaža neposredno, te ga je zgodno vezati za neko naslućeno opštije jedinstvo dimenzija u kojem će i vreme konačno da dočeka kraj svog puta, da barem u mišljenju nađe svoj „tihu mali dom”; 4) ovo, kao svaka druga pesma u prozi, nije ni istinito ni pogrešno, već se postavlja kao domaći zadatak čisto neuslovljenosti (ako u to neko hoće da veruje) mašte; 5) ako se ovo shvati kao propis, načelo izgradnje jednog podrobnijeg i obaveznijeg tumačenja vremena, mogle bi iz toga da se izvedu razne zanimljivosti, ali na žalost, zbog kratkoće vremena možda, dalji tekst će da se bavi samo „dubinskim vremenom”, onim gde se svode računici našeg neodgovornog vršljanja po ovdašnjim dimenzijama (tu klopka vremenu čitaoca više nema svrhe, te je otklonjena, a klopka kosmičkom vremenu ostaje da čeka susret s njim negde u večnosti).

Drugi zakon prelaska bića (odnosi se na smisaone strukture, na kretanje Vremena u uslovima razlike datosti): SVET JE CELINA — BIĆE ONOLIKO NAPUŠTA DATU DIMENZIJU KOLIKO SE OSTVARUJE U DRUGOJ DIMENZIJI ALI NIKAD NE MOŽE POTPUNO NAPUŠTITI NIJEDNU DIMENZIJU.

Treći zakon prelaska ili „princip nerazlikovanja”: DIMENZIJE SE MEĐUSOBNO NE MOGU ODELITI.

Telesno napuštanje dimenzije linearnog vremena moguće je u toku života i manifestuje se odsustvom fizioloških funkcija — odsustvom starenja.

Telo je tvorevina dubinskog vremena, samo duša može znati koliko je sati u linearnom vremenu, telo ne, ono pripada dubini linearnog toka. Hoću da kažem: Telo sata ne pokazuje vreme nego to čini njegova zamisao, njegova ideja. Jer i za sat, i za mene koji sam ga napravio, protiče isto vreme, i kada gledam na sat, ja u stvari gledam na svoju tvorevinu, na svoju misao koja mi, kao u nekoj viziji, pokretanjem kazaljki govori koliko je sati. Ja ne gledam sat da bih saznao datum, čas, minut, jer to znaju i moji prsti i zid na kome sat visi, nego gledam u svoju sopstvenu misao i na taj način masturbiram spoznajom.

Linearno vreme je neproticanje dubinskog vremena. Dubinsko vreme je proticanje linearnog vremena.

Savet osobama koje žele da se ispavaju za sekund: za spavanje ne koristiti linearno vreme već u njemu zaseći izvesno trajanje a spavati u dubinu.

Pitanje je odgovor suštine tog odgovora na to pitanje.

Teologija je izraz sumnje.

Prihvatanje postojećeg sveta je vrhovna relaksacija. A to nije slabost već prava snaga! Etički propisi i neizbalansirana paradoksalnost Hristovog učenja sprečila je Hrišćanstvo da, iako se o tome govorilo, iako se samo to očekivalo, doživi u svojim svecima i sledbenicima *jedan jedini trenutak*, kadtadašnji SADASNJI TRENU-TAK celovite afirmacije Kosmosa. Ili su o tome izostali pisani izvori. Svragistika, nauka o pečatima, trebalo bi da se bavi i onim pečatima koji se udaraju na ljudsku dušu, a čije brisanje je moguće, zasad, samo smrću.

Istina kao realnost i obrnuto, realnost kao istina. biće kočnica dokle god ne budemo u stanju da istinu odjednom zamislimo i kao svekon-

kretnost i kao sveapstraktnost. Apstraktno je isto što i konkretno. Tako se briše pojam istine i ona počinje da se vrši na sve načine.

Brisanje uticaja vremena je utoliko tehničko pitanje, ukoliko je aktivnost večna. Kako, međutim, neaktivnost nije manja zabluda od aktivnosti, brisanje vremena biće psihotehnički poduhvat poistovećenja suprotnosti skokovitog i kontinuiranog, jer se u prirodi, u nama, to oduvek odigrava, jer se u svesti to još ne odigrava, pa mi i ne primećujemo da je to i u nama oduvek tako.

Molitva inteligenta Vremenu:

„Dopusti mi da te saznam! U zamenu za to obavezujem se da moj rad ostane anonimn... obogati me da uživam, kako bih imao nešto od zadovoljstva, novac je danas uslov slobode pojedinca; rad i anonimnost ostaće čisto posvećenje! Odvoj me bogatstvom, znanjem i čudom moći, od puka! Voljne želje koje ću ispunjavati biće bezazlene... Ti i ja jedini znamo!”

Na ovu molitvu nema odgovora.

Iako je ono što ću reći rešenje na formalnom planu, planu izražavanja, ipak: beskonačnost veličine tela je unutar prostora koji ono zaprema, posmatrano na ma kom nivou pa i u nivou ljudskih čula.

Neka ujedinjenje u Vremenu postane volja i svest svih pojedinosti! Tako će se u znanju „SVE JE POVEZANO” ostvariti, zauvek obistinuti, apsolutna sloboda potpune uređenosti, a sinarhija, red, i anarhija, nered, izjednačiti u beskrajnoj moći čoveka oslobođenog i slobode i ropstva.

Mir je borba unutar Svemira!³⁾

³⁾ Komentar Ivana Aničina: O, blagosloveni pesnici!

